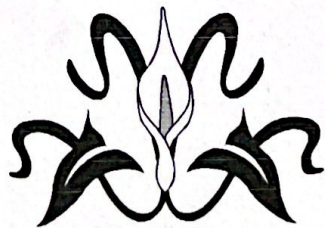

יעקב תורגימן ז"ל

1963-1996

קורות חיים
תורג'מן יעקב ז"ל 1963 - 1996

יעקב נולד בשנת 1963 בקזבלנקה שבמרוקו להוריו אסתר וחיים ילד שלישי מתוך תשעה ילדים הוא נקרא על שמו של הסבא יעקב תורג'מן ז"ל את השכלתו רכש יעקב בקזבלנקה בבית ספר יסודי אליאנס וחטיבת בנינים שהייתה בית ספר יהודי נווה שלום.

לעתים קרובות הצטרף לחוגי חב"ד שהתקיימו לילדי הקהילה בעיר. אהב לשחק כדורגל כרחובות השכונה ולהסתובב עם האחים ובני הדודים. בשנת 1978 כאשר הגיע לגיל מצוות ביקש יעקב מאביו לחגוג את הבר מצוה עם אחיו בכותל בירושלים אביו עשה מאמצים גדולים ולמרות כל הקושי הסכים לבקשת הבנים, נראה שהאירוע השאיר חותם עמוק בלבו של יעקב דבר אשר יגרום לשינוי בחייו בעתיד.

יעקב חזר למרוקו לסיים את לימודיו התיכוניים בבית הספר אודט במגמת אלקטרוניקה. מייד עם סיום הלימודים התחיל לעבוד כאחראי סניף בחברה ליבוא מוצרי חשמל לתעשייה ולבית. הוא עבד (כמו שרק הוא ידע קשה ובמסירות) כדי להרוויח כסף ולהגשים את מה שהפך אז לחלום חייו וזה לעלות לארץ ולשרת בצבא "להיות עם הטובים בעולם" הוא אמר בארץ שלנו. למרות העבודה הקשה הרצון לעלות ארצה רק התגבר.

לאחר שלוש שנים בקיץ 1983 בהיותו בן עשרים נגע יעקב בחלום הוא עזב את משפחתו במרוקו ועלה לארץ ישראל יחד עם אחד מאחיו ובן דוד. יעקב ואחיו התחילו את קליטתם בקיבוץ הדתי סעד שבנגב, לאחר שלושה חודשי אולפן עבר לגבעת אולגה כדי להתחיל בלימודים אקדמיים במכללת אורט נתניה במגמת הנדסאות אלקטרוניקה וחשמל, במקביל עבד לפרנסתו כפקיד קבלה באחד ממרכזי הקליטה הראשוניים לעולי אתיופיה "החוף הירוק" בינתיים, בעקבות השפעתו של יעקב החליטה המשפחה גם לעלות לארץ.

בקיץ 1985 יעקב עבר לגור בירושלים והצטרף למשפחתו שכבר הגיע לארץ וגרה במרכז קליטה במבשרת ציון. שם באותו מרכז קליטה הכיר יעקב את בחירת ליבו יולנדה שתהיה אשתו לעתיד.

יעקב התחיל לעבוד במפעל למיקרו אלקטרוניקה שם רכש ידע וחברים. באוגוסט 1988 ג' אלול תשמ"ח התחתנו בני הזוג יולנדה ויעקב וגרו בשכירות במבשרת ציון.

יעקב ומשפחתו בחג

חנוכה

האחרון בחייו

יעקב בברית בנו הצעיר

(בנימין)

יעקב היה איש מיוחד במינו אהב לעזור לאחרים ללא תמורה או תנאים פשוט מתוך הצורך לתת וכמה שיותר. איש בעל כשרונות רבים ותחומי ידע נרחבים אהב את הארץ והתגאה במוצאו בשורשים ובהיותו יהודי החי בארץ ישראל. בכל דבר שנגע בו עבודה לימודים תחביבים או כל תחום אחר נחל רק הצלחה ותמיד שאף לשלמות. אחז התחביבים האהובים עליו ביותר היה מערכת התופים שלו ששמשה גם מעין פורקן אחרי ימי עבודה ארוכים. הוא נהג מדי פעם לצאת עם אחיו גבי להופעות משותפות באירועים ושמחות כאשר גבי שר ויעקב מלווה אותו בתיפוף.

יעקב בא מבית דתי דבר אשר השפיע ישירות על חיי משפחתו את ילדיהם דאגו לגדל הוא ואישתו בבית מסורתי. יעקב אהב והעריץ את אשתו אשר עמדה לצידו בכל זמן ומצב בעזרתה ובזכותה תמיד שמר על שפיות ואופטימיות ולא נתן לשום דבר לדכא או לתסכל אותו הוא ידע שלמרות כל הקשיים והיו כאלה הכל יסתדר ועל הצד הכי טוב, היו ליעקב גם רגעים של חוסר ודאות של בעיות כאלה או אחרות, עקשנותו והשאיפה לשלמות עלתה לו לפעמים בלילות בלי שינה, קרה שלא נרדם לילה שלם בגלל-שלא מצא פתרון לאיזו בעיה בעבודה, אבל תמיד כמובן בתמיכת אשתו ובזכות היותו חרוץ, מסור ועקשן כל כך ידע שהכל יהיה בסדר ואותו שום דבר לא ישבור. הילדים, אריאלה, שיין ובן-כמובן היוו חלק בלתי נפרד וחשוב מחייו למרות שלא הספיק כל כך לבלות במחיצתם בגלל אופי עבודתו, יעקב ידע לנצל את מעט הזמן איתם בדרך הטובה ביותר וגם אם לפעמים לא הגיע הביתה שבוע שלם כשחזר ידע לפצות על הזמן האבוד.

מדי פעם בימי שישי נהג לקחת את בנו הקטן בן לאתרים בהם עבד בן מאז אהב את הטיולים האלה עם אבא וגילה עניין רב בכל הנעשה סביבו, יעקב מצידו התלהב לא פחות משיתוף הפעולה של בן הוא מצא לו שותף להתחלק איתו בחוויות ולשתף אותו באהבה הגדולה שלו לעבודה ואולי אפילו "להדביק" אותו בשיגעון הבנייה, יעקב מאוד אהב את עבודתו הוא ממש חי ונשם אותה בכל רגע מחייו.

תחביב נוסף שלו היה אתגרים מחשבתיים וגירויים אינטלקטואלים הוא היה בעל כושר מנהיגות, עוד בהיותו רווק תמיד גרם לסובבים אותו לעשות כרצונו ותמיד השיג את מבוקשו, לכל מקום שאליו הגיע הסתדר עם כולם והפך אהוב עם כל אחד ואחד ידע לדבר לפי הלך רוחו וכמובן השתדל לעזור ולפתור לכולם את הבעיות.

שבעה חודשים אחרי החתונה התגייס יעקב לצה"ל הוא שרת במסגרת של עולים חדשים (שלב ב') כעבור חצי שנה בשירות סדיר השתחרר ושב לעבודתו. ביוני 1989 נולדה אריאלה הבת הבכורה.

השאיפה של יעקב להתקדם בחייו הובילה אותו לקורס עיבוד שבבי ממוחשב מטעם משרד העבודה בירושלים, עם סיום הקורס מצא עבודה אשר הובילה אותו לענף הבנייה.

בדצמבר 91 נולד שיין (חיים) בנו השני. זמן קצר אחר כך באמצע חורף מושלג עברה המשפחה לגור באפרת.

יעקב החל לעבוד בבניית בתים אמריקאיים מיובאים ומהר מאוד התאהב במקצוע, סגנון ואופי העבודה היו בשבילו עולם ומלואו ההתמודדות היומיומית עם בעיות תפעוליות גרמו לו לנצל כל פיסת מידע או ניסיון שרכש במשך השנים. במבט לאחור נראה שכל קורס שלקח, רוב לימודיו היו בעצם סלילת הדרך לעבודה הנוכחית.

בתחילת שנת 1993 עברה המשפחה לגור בראש"צ בעקבות דרישות העבודה של יעקב.

חודשיים אחר כך באפריל 1993 נולד בנימין (בן) הבן הקטן. יעקב עבד בפרויקטים בכל רחבי הארץ אחד הפרויקטים התנהל-באילת ונמשך כשנה שבמהלכה הגיע הביתה לשישי שבת בלבד השנה הזו הייתה קשה לכולם. בתחילת שנת 1995 עזב את מקום העבודה ומצא קבלן אחר לעבוד איתו הפעם קרוב יותר הביתה אחרי-חצי שנה קיבל הצעה מפתה מחברה אחרת עבודה באזור עמק האלה יעקב קיבל את ההצעה והתחיל לעבוד באתר הוא שימש מנהל עבודה בפרויקט דבר אשר דרש ממנו המון השקעה ושעות עבודה רבות. כעבור חודשיים של עבודה הוא נקרא למילואים לשלושים ימים וחיכה בקוצר רוח לחזור הביתה ולאתר הבנייה כעבור שבעה חודשים נקרא שוב למילואים לשלושים ימים אבל מהקריאה הזו הוא כבר לא חזר.

איך זה קרה?...

ביום רביעי, ט' בתמוז תשנ"ו 26.6.96, במהלך שירות תעסוקה של הגדוד בבקעת הירדן, יצא בכוקר סיור בט"ש לפתיחת ציר שגרתית. הסיור נע ב"זור" מעבר לקו המערכת, במרחק כמה עשרות מטרים מאפיק הירדן. השטח בו נע הסיור היה נמוך ומוקף משני צידיו, ממזרח וממערב, בגבעות ומכוסה בצמחיה סבוכה. באזור אין כל גדרות או מכשולים פיזיים בין הצד הישראלי לצד הירדני. בסיור השתתפו חמישה חיילים. מפקד הסיור סמ"ר אשר ברזוגו והגשש סמ"ל אשרף שיבלי נעו רגלית בראש הכוח. כאשר מאחור נושא רכב הסיור (הבטש"ית) ובו הנהג, נוח יונה, והחיילים יעקב תורג'מן ויוליאן ארסנה. כ-4 ק"מ ממזרח לישוב נערן, בסמוך לגבול עם ירדן, כשעבר הכוח באחד מעיקולי דרך העפר, נפתחה עליו לפתע אש חזקה ומרוכזת. הירי כוון עליהם מטווח קצר מתוך הסבך. במכת האש נהרגו שלושה חיילים, שחלקם הספיק עוד להשיב אש לעבר המחבלים, ונפצעו שניים. לאחר ניתוק הקשר ואי יכולת לענות לקריאות בקשר, נשלח סיור מגזרה סמוכה לאזור ההיתקלות. בתום קרב יריות, ניתקו המחבלים מגע, חצו את קו המים ונמלטו חזרה לשטח ירדן. בשלב זה גילו חיילי הסיור השני את שלושת חבריהם מוטלים מתים ושניים פצועים.

שלושת החיילים שנפלו בתקרית הם שני חיילי הגדוד - מפקד הסיור סמ"ר אשר ברזוגו הי"ד, בן 23, ורב"ט יעקב תורג'מן הי"ד, בן 33, וחייל חטיבת הבקעה הגשש סמל אשרף שיבלי הי"ד, בן 19.5.

ראש הממשלה

ירושלים, י"ג בתמוז התשנ"ו
30 ביוני 1996
סימוכין: וי-178 - שוטף-1

לכבוד
הגב' יולנדה תורג'מן

ליולנדה היקרה,

בכאב רב קיבלתי את הידיעה הקשה על מותו של יקירך יעקב ז"ל, שנפל בקרב נגד מחבלים בני עוולה באיזור הישוב נערן.

בשמי ובשם ממשלת ישראל אני מביע את השתתפותי באבלך הכבד.

לבנו עמך בשעות קשות אלה.

מי יתן ולא תוסיפי לדאבה עוד.

בברכה,
בקימת צוניהו
ראש הממשלה

יצקה

אהבתי את חן הליכותיך כשהצעת אלינו לראשונה לפני
כשנה למוצב ברוז בקצה כחייף חדש. ראיתי אותך
מפציץ את כל הרצון שלך להשתלב ולהתערות בין
החברה הוותיקים בפלואה. כשבנית את הרשימות לסיורים,
תצפיות, שמירה, רציתי אותך בקרבתך לראות מי אתה
יצקה. ולאחר זמן הבחנתי בכנות, הרצון הטוב לצבור
ולצטות מעבר למה שביקשו ממך. אבל עם ידעת לעמוד
על שלך. כשרצית משהו דיברת בטון שאומר כביכול "עז
כאן" ואת את לה אהבתי בק. אבל בסופו של דבר נמאס
לך מהשמירות והתצפיות, נמאס לך להיות סגור בין
הגדרות והקונצרטיות, דרשת לצאת לסיורים כמו כולם.
פעם מסכתי אותך וצוד פעם מסכתי אותך עז שהבטת בי
במבט שאומר "עז כאן מספיק עם לה אני כבר שווה בין
שווים." מאז יצאת לסיורים על גדר המערכת ואת למטה
לאורק הירדן (בלשוננו - "בלור") ,
הלכת אחרי המש המש"ה האבטחה עצמים רבות.
עז שהיציג היום ששוק הלכת אחרי המש וכנראה באותו
יום המש לא הייתה בוקת כרטיף ואינה ענן קל הסתיר
חלק ממנה כמו מתביישת במה שאמור לקרות בצוד
דקות מספר לאורק הציר שמצידו המלרחי גדלים שיחים
באובה שלוש מטר ולפעמים יותר. וכאיילו גדלים שם כדי
להסתיר את הרוצ שיצא משם בצוד דקות מספר ואל
כרעם היום לא כל כך בהיר קרעו את הדממה והבוקר
הצציר צרורות ארוכים מנשק קל (קלצ'ניקוב) מידי
מחבלים שלקחו את חייו של יצקה תורכ'מן וצוד שניים
מחברינו, ברדואו והמש, שיבלי.
יצקה היית יקר לכל חייפי הפלואה, היית יקר למשפחתך
ויקר שבצתיים לאתך ולילדי הרכים. יצקה קשה עלינו
הפרידה ממך. אבל יד האורל כנראה קבעה כי סיימת את
שליחותך בצולמ הלה ומי ייתן שתלמד עלינו לכות בצולמ
אתה נמצא כעת.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

דמתי ציון בשם חייפי הפלואה

יצקה

אני לוכר איך התחילה החברות בנינו, זה היה שהתחלנו
לצבור ביחד, זה היה משהו מיוחד.
אני לוכר איך כל הצובדים ראו בנו מודל לחיקוי אני לא
אסכח זאת לצולמ.
יצקה אתה חברה הכי טוב שלי אני מתגעגע נורא, אני
בטוח שאתה נמצאת בן עין.
היה שלום חבר יקר שלי אני מקווה לך שאני אשמור על
קשר
עם בני משפחתך.

מוליך

הכרנו בתצטוקה בקרוול (מוצרי).

ממבט ראשון התחברנו אחד עם השני.
אהבנו להיות ביחד.

תמיד אהבנו לצלול עם בנה שלא היה מחויב.

תמיד היה עם חיוך על פניו.

אהבנו את אותם מאכלים ודיבור מרוקאי.

נקלטת מהר בפלומה.

תחסר לי מאוד בתצטוקות הקרובות עם החיוך, הסיפורים

והבדיחות. אני לא מאמין צדיין שאינך איתנו.

אזכור אותך תמיד.

ציון סיבוני

מהמילואים הראשונים בקרוול החלה החברות שלנו.
 בחור שתמיד חייכן וחברותי.
 במילואים האלה, מהיום הראשון שיצאנו ביד אליהו יחד.
 ברכה של יעקב לכיוון טבריה למחנה אופק. בדרכך נכנסנו
 לקבר של רבי מאיר בעל הנס להתפלל. אחר כך הלכנו
 לטיוף בטבריה לכינרת. כל הדרכך יעקב היה שמח וטוב לב
 כמו שאף פעם לא ראיתי אותו כק, היה חייכן ובדרך.
 באופק, באימון, גם כל הזמן צחק. אחרי האימון נסענו
 ברכה יחד לצורי. עצרנו במפעל בקצה עם צחק עם
 החברה. בערב הראשון בצורי שמרנו יחד.
 ביום של האירוע הייתי בחופש והלציקו אותי מהבית לבוא
 דחוף חזרה לבסיס. הייתי המום כשמעתי שתורכ'מן נהרג
 ולא האמנתי שקרה דבר כזה. עד היום אני מרטיס חוסר
 והייתי חברו הטוב ביותר.
 כל הזמן צוחקים ומספרים חוויות.
 בהלוויה לא יכולתי להסתכל על המשפחה המתאבלת,
 הילדים, האישה, האבא והאימא, כאב לי מאוד.

לילדים:

האבא יעקב היה אדם טוב מאוד, נעים הליכות. חברמן,
 אדם שדואג לחבריו, לאישה ולילדים.
 שלא תדעו יותר צער ותלכרו אותו תמיד כמו שאני לזכר
 אותו.
 בתעסוקה האחרונה הוא הזמין אותי בטבריה לאכול
 במסעדה וישבו לראות את משחק הכדורסל, אנאליה נאד
 הולנד. אהבתי מאוד לפגוש עם אבא שלכם.
 אזכור אותו תמיד.

דאהן שלמה

תראם

מה אפשר לאמר על אדם שנותן את כל כולו כדי להציע
עבודה ולא מסוגל לעשות חצאי דברים.

מה אפשר לאמר על אדם חזק שצומד לצידק בכל מכשולי
החיים בארץ וצדיין רבים מסביב לסלוח לחולשותיו.

מה אפשר לאמר על אדם שנשאר ראש כבד כולם מסביב
בארץ ולהבין את החדיהם.

מה אפשר לאמר על אדם שיש לו סבלנות של מלאך
ומבין את חוסר סבלנותם של האחרים.

מה אפשר לאמר על אדם שמסוגל לפתור מאון רחב של
בעיות ולהישאר צנוע בהתנהלותו.

מה אפשר לאמר על אדם שיכול לעזור לזרע את
חלומותיו וציפיותיו למציאות ולא לוקץ לזכותו דבר.

מה אפשר לאמר על אדם שרואה את כל חלומותיו עולים
בתוהו ואז לוקץ כתפיים ומתחיל להתחלה.

מה אפשר לאמר על אדם שמוכן לסכן את כל מה שיש לו
תמורת מילה שלק ולסלוח לק כשלא צמדת בה.

מה אפשר לאמר על אדם שבא ממקום שונה מזה שלק
ובכל זאת קרוב יותר אליך מאחיק.

אפשר לאמר שאדם זה הוא חבר שלק אחד הדברים
הטובים ביותר שיכולים לקרות לאדם ולעולם אין לו
תחליף ולעולם הוא יחסר.

קוקו.

במשפחה שלי יש רק בנות חוץ מאבא "אבול בנאת" כמו
שאומרים.

תמיד רציתי אחי גדול. או קטן. והיו לי רק אחיות.
בטלל זה תמיד אהבתי מאוד את החברים והבנים של
האחיות שלי.

פאתי אותך כאח שלא היה לי ותמיד רציתי. מישהו שיגן עליי
מהילד הפסע של השכונה.

אתה משהו מיוחד.

הייתי טאה בקי. הייתי טאה בבטלה של אחותי שהייתה לו
כזאת כאריזמה שהוא תמיד השאיר מאחוריו טביעה בלב
האנשים בכל מקום שאליה היה מגיע.

טם הלצהיתי מאוד עם רוח הלחמיה שלך והרצון לבנות בתים
יפים בישראל ולהתעשר ולעשות מוזיקה בקרבה שהוא ייחודי
לך.

עוד לא הכרתי מתופף שהפגיש את הקרבה כמוך. אבל
החלומות שלך אולי לא היו העיקרי.
אולי החיים עצמם הם העיקרי.

אני לא מאמינה במוות. אני לא מפגישה שאתה חסר. כי יש לי
טביעה בלב ובנשמה שהיא שלך בלבד ואני יודעת שזה ככה
אצל כל האנשים שבאת איתם במגע. והאהבה שגיללו לך
הזכיחה להם שהם מסוגלים לאהוב וזה לא צבר שמת. אני לא
יודעת איפה אתה עכשיו אבל אני מקווה שאתה מפגיש את
המילים האלה ויודע שהן אמיתיות ואני יודעת שאתה מקבל
כוח מהאהבה שלנו אליו. בסביב המסק צפצף לנצח ולאהבה
האינסופית שהם הקיום שלנו האמיתי ושאתה חלק בלתי נפרד

המשך מכתבה של מרגו:

אמנו. אפילו עכשיו.
כשאני פואה תמונות שלק עם הניצול העיוניק היוצעות-כל
יש בי התקווה שהיום יגיע בו כולם יבינו סוף-סוף שמאחמה
ורצח השביל פיסת אצמה או השביל להוכיח את מי אלוהים
אוהב יותר הם שטות עמופה שאינה תופאת לכלום ואינה -
מוציאה פרות אלא רק קוטפת פרות שרם בשל וטוונת פרחים
בשיא פריחתם.
אני מפארת את שמך לא כחייל ולא כיהודי אלא כאדם. אדם
מיוחד במינו. כוכב זרע שנפל במצלי לפשוש בו ולא אהוב
אותו.
אוהבת אותך תמיד.
עיסתקי. אחותקי.

מפלו

זיכרוןך לבפכה לעולמי עולמים. -

אבא שלי הוא הטוב ביותר.
אבא שלי היה איש טוב ולי היו חיים טובים מאוד
ואני מאוד מתגעגעת לאבא שלי.
אני מתגעגעת לחיוך שלו ולנשיקות ולחייבוקים
ושוא לקח אותי בידיים כשחזר מהעבודה.
ואני זוכרת כשהיה לוקח אותי לשון ולבית ספר בכיתה א'.
פעם בכיתה א' אבא שלי עשה בצדק לבית הספר וצחקנו.
וכשהיה הולך לעבודה מוקדם בבוקר הייתי מחפסת אותו
בכל הבית.
עכשיו אני מוצאת את אבא שלי בתמונות בחלומות
ועמוק עמוק בלב שלי
כי שם הוא תמיד יהיה.

אריאלה תופסימן בת 8.

בתו הבכורה-אריאלה

אני רוצה
 שיהיה שלום בך
 שלא יהיו יותר התקפות
 שלא יזרקו אבנים
 שכשימצאו אבן שיחפרו בור ויכניסו אותה בפנים
 שיפסיקו לירות באנשים שלא עשו שום דבר לאף אחד
 אני זוכר
 שאבא שלי קנה לי הרבה צעצועים
 שהלכנו הרבה פעמים לטיול
 ושיחקנו כדורגל וזלחת מעופפת
 והלכנו לחנות חיות ורציתי שהוא יקנה לי חיה ארנב
 אבל עכשיו הוא מת
 אני מתגעגע ואוהב
 ואם הוא היה עכשיו חי רציתי שנאב לאינה ולאבשרת ושנהיה
 עם ביחד

שיין תופס'מן בן 5

בכור הבנים-שיין

הלכתי לעבודה אתו
ואם הלכתי אתו לסופר
ואם הוא קנה לי צעצועים
ואם הוא לקח אותי לשן חיות וחי - כול
ויצאנו לטינה והלכנו לטיול
שיחקתי עם אבא והתקלחתי אתו
הייתי עושה אתו כול חיים אם הוא היה כאן
וראינו קלסת פובין
והוא קנה לי שטון והוא נשבר לי והתקלקל
ואני אוהב אותו ומתגעגע אליו.
בנימין תופס'אן בן 4

בנו הצעיר-בנימין

קוקו יקר שלי

נהלנו להשיג שאי אפשר לברוח מהוא. לברוח מאה שנקבע עם
לא עליה.

זניאל אחותי. הכיפה אותך פאונה בחטיבות יום העצמאות
ה - 36 לא"י.

ושאלת אותה אם יש לה אחות גדולה להכיף לו היא העיפה
אותי משינה כדי להכיף אותך אך דווקא אותו יום לא
הפגשתי טוב וזחיתי את תחנוניה.

הוא הפגיש אותנו שבו עייים מאוחר יותר בחטיבות לא"י
בסומר במרכז הקליטה מבשרת ציון. הוקסמתי כל כך
מהתאהבותך כשראיתי אותך קופץ מעל המזורה הבוערת.
פגשנו לראשונה לא יעזוב אותי הניצול בעיניך החיוך הרחב
האופי שקרן מאך והיחס האינטימי שלך כאשר איווית אותי
הביתה אחרי החטיבות כבשו את לבי וכל כולי!

נהלנו לאמר שמצאנו לא היה במשחקי פיס או כל הימורים אחר.
מצאנו שמצאנו האחד את השני. שנועצנו לעבוד קשה לקיומנו
ולפרנסת המשפחה.

בימינו ביחד שתיים עשרה שנים מאותו לא"י בסומר חלקן
טובות יותר וחלקן טובות פחות אבל ביחד יכולנו להתגבר
על הכל בזכות האמונה ומתוך ידיעה שהקב"ה שומר עלינו
וצאא לכל צרכינו.

הספקנו להביא לעולם שלושה ילדים מקסימים שאהבת בכל
ליבך הבטחת לנו להשיג חלום משותף לבנות לנו באו יציק
בית גדול עם שינה גדולה כדי שיהיה ליילדים איפה לשחק
ונוכל להצמיח משפחה וחברים.

אך אי אפשר לברוח מהוא.

כל מי שיכול היה להשפיע על זחיית המילואים האחרונים

השתדל ושה מאמצים גדולים לשחרר אותך. אך לשווא.
קיבלנו תשובות שליליות בענין שיש מחסור בכח אדם. בצחוק
אמרת שתקפול מאחז הכתים באתר כדי לשבור רגל ואולי
ככה להשתחרר. בסופו של דבר הגענו למסקנה שעלינו להשלים
עם העובדה שעליך ללכת ולגמור עם זה חשבנו על תקופת
המילואים כמו על חופשה. לטות קצת אווירה לנקות את
הראש ופשוט לסיים את המילואים בהרגשה טובה. אמרתי לך
שהיה בסדר. שמתדד כמו תמיד. שואפים עלינו מאמאלה יאל
תצא ותשתדל לטות קצת בלעדי:

התקשרת כל יום לפחות פעמיים לשאול לשלומנו ולעזכן
אותי לשלומך. עשית מאמצים גדולים כדי לחזור הביתה לשישי
שבת החלפת עם אחז החברים ועברת שתי שמירות רצופות
כדי להשיג הביתה כמה שיותר מוקדם.

הילדים כל כך שמחו לראות אותך ובן הקטן התלהב מהמדים
ומהרובה.

השבת עברה בסקט ושלווה היה ערוב לנו להיפדז מאך אבל
היית חיוב לחזור.

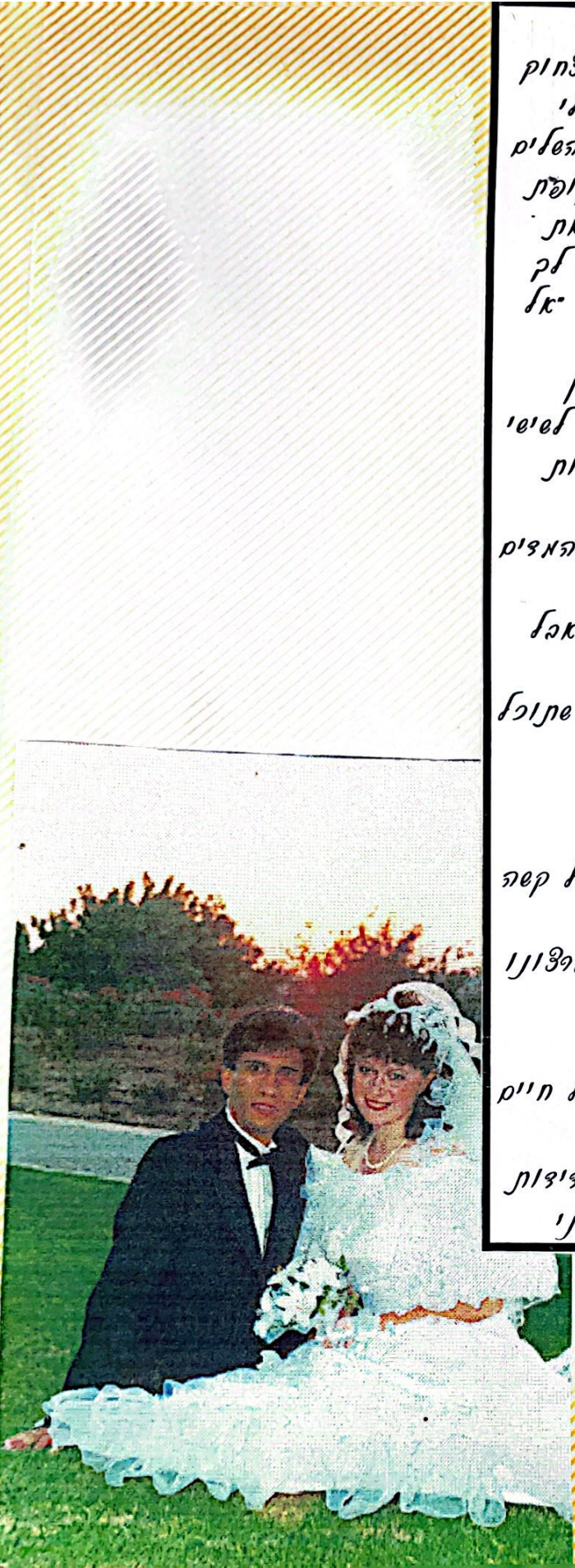
התקשרת אלי להודיע שהעט והכל בסדר ולא נראה לך שתוכל
להשתחרר עם לשבת הבאה. ושוב הגולל.
כמה שזה נכון כשאומרים שאלקים לוקח אליו את הכי
טובים.

אני משהלת להשלים עם חומרת הצין ופוע הגליירה אבל קשה
לי.

יש לי עכשיו ותמיד תשאף לי האמונה הכל כך חזקה ברצונו
של ה'.

לא האמנתי שדבר כזה יכול לקראת במיוחד לא לי.
עכשיו נשאפתי כאן בלעדיך לבז מול מציאות חדשה מול חיים
חדשים בהם אתה לא שותף ואני לבד.

אומרים לי שהצמן יפא. כפוע זה נשמע לי צמיוני! הבעיות
והעלעלום אלייך מתקברים מיום ליום ואני יודעת שאני

יעקב ואשתו ביום חתונתם

חיבת אהיות חזקה בשביל הילדים שלנו ובשביל להמשיך את
 מופתך דרכם. גם להם מאוד קשה אתה חסר והם כואבים.
 בוכים, מתגעגעים ואני מנסה להסביר שאהבתך אליהם לא
 נעלמה והם תמיד יכולים לזכור עליך ואליך. בכל מקום שבו
 יהיו. גם אתה תהיה. בפחם ובליבם. תהיה מצפיק פוחני.
 המלאך השומר עליהם מאמאלה.
 אנצח נצחים ואעבר תישאר עמוק בליבנו נפשנו ונשמותינו.
 לעולמים.

אוהבת ומתגעגעת
 Yolande

יעקב ואשתו בבריתו

של בנם הצעיר

מגישות: הילה בוים - 03-9658902
קרן פז - 03-9662490
אסנת הרשקוביץ - 03-9463128

בית הספר: מורדי הגטאות.

כיתה: ח'3

